

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

18 maart 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, HUISVESTING EN STEDELIJK BELEID

Vraag om uitleg van de heer Jan Penris tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de overname van schulden van OCMW-ziekenhuizen

Vraag om uitleg van de heer Erik Matthijs tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de verdeling van Eliagelden

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid

Dinsdag 18 maart 2003

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Bart de Smet

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.05 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Jan Penris tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de overname van schulden van OCMW-ziekenhuizen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Penris tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de overname van schulden van OCMW-ziekenhuizen.

De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de vraag zal kort zijn. Het antwoord is daarom echter niet minder belangrijk. De vraag heeft al iets van haar actualiteitswaarde ingeboet. De juridisch-technische aspecten van het antwoord zijn echter belangrijk genoeg om ze alsnog te stellen.

Mijnheer de minister, begin februari was er enige beweging in de Antwerpse regio. Zoals u weet, beweegt daar af en toe wel eens iets. De OCMW-ziekenhuizen in de Antwerpse regio kampen, zoals veel OCMW-hospitalen in Vlaanderen, met acute thesaurietekorten. De omvang is dermate groot, dat er best wordt toegezien op de kosten.

Op de financiële markten is het moment gunstig omdat de rentestanden historisch laag zijn. Het zou dan ook een goede zaak zijn, mochten het college, het OCMW en de gemeenteraad optreden als een goede huisvader en hun verantwoordelijkheid opnemen, de uitstaande thesaurielasten consolideren

en eventueel de geconsolideerde schulden overnemen op het gemeentelijk niveau.

Het probleem was dat niemand goed wist hoe die operatie moest worden georganiseerd. De gemeenteraad en het college hebben hierover gebakkeleid omdat de visies uiteenlopend waren. Uiteindelijk werd u bij de zaak betrokken. In eerste instantie deelde u aan zowel de gemeenteraad als het college mee dat u op dat moment geen sluitende procedureantwoorden kon geven.

Mijnheer de minister, ik neem aan dat u ondertussen die procedure wel kent en de betrokken instanties op de hoogte hebt gebracht. Ook ons zult u wellicht wijzer kunnen maken. De problemen met de Antwerpse OCMW-ziekenhuizen bestaan waarschijnlijk ook elders. We kijken met veel belangstelling uit naar uw waarschijnlijk hoogst interessant juridisch-technisch antwoord.

De voorzitter : Mevrouw Demaght heeft het woord.

Mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, in de loop der jaren heb ik geleerd in het gemeentebestuur heel goed toe te zien op de opmaak van begrotingen en het voorleggen van rekeningen van de ziekenhuizen. Er werd me gezegd dat bij tekorten, het bedrag onmiddellijk werd afgetrokken van de rekening van de gemeente waar het OCMW-ziekenhuis is gelegen, zelfs zonder verwittiging. Om het cru te stellen, bij verlies wordt het bedrag zonder meer van de stads- of gemeenterekening afgehouden, zonder dat er eerst iets speciaals wordt gedaan. Een voorzichtig bestuur doet er dan ook best aan een potje opzij te zetten om eventuele echte tekorten van de ziekenhuizen op te vangen.

Het probleem situeert zich niet bij de Vlaamse, maar wel bij de federale overheid. In bepaalde steden waar OCMW-ziekenhuizen zijn gevestigd, gaat

De Maght-Aelbrecht

de controle op de rekeningen niet verder dan 1993. Hoe kan een gemeente dan weten wat de reële schuld is van die ziekenhuizen? De commissie die de rekeningen moet onderzoeken, heeft een achterstand van, volgens mij, gemiddeld 6 tot 7 jaar. Hoe kan men dan verwachten dat alles punctueel verloopt en dat de gemeente goed zou inschatten hoeveel ze opzij moet leggen? Dit staat los van het document dat jaarlijks wordt ingediend. Ook daar moet erop worden toegezien dat er geen verlies is.

Er kan een verlies ontstaan als bij de controle van de rekening in Brussel problemen worden geconstateerd. De overheid gebruikt daarbij een voor mij onbegrijpelijke formule, die blijkbaar ook nog eens regelmatig verandert. De controle door de federale overheid heeft jaren achterstand. Dat is heel erg. Hoe kan een Vlaamse stad dan weten waar ze aan toe is?

Mijnheer de minister, ik heb het hier wel over de OCMW-ziekenhuizen conform artikel 12 van de OCMW-wet. Dat is de praktijk. De achterstand is heel groot. Ik mag daarover klagen, maar men houdt er geen rekening mee.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw De Maght, ik begrijp dat u federaal gegroeide problemen aanklaagt. Elke gemeente en elk OCMW moeten elk jaar opnieuw hun verantwoordelijkheid opnemen, wetende dat het probleem op federaal vlak blijft bestaan. Het OCMW van Antwerpen heeft een kolossale schuld van 12 miljard frank. Dat is te wijten aan een opeenstapeling van terugbetalingen van verstrekte kosten en medische zorgen, discussies achteraf en vertragen, waardoor leningen werden aangegaan tegen hoge intresten. Bovendien zijn de patiënten minder begoed. Dat heeft ook een invloed op de recuperatie van OCMW-middelen. Die problemen doen zich in elke gemeente voor, maar in grote steden zijn de problemen groter.

Inzake de juridische mogelijkheden van een gemeente om de schulden van OCMW-ziekenhuizen over te nemen, moet een dergelijke maatregel in ieder geval uitzonderlijk blijven. Die kan enkel worden overwogen in het kader van een algemeen beleid, waarbij tegelijkertijd structurele maatregelen worden genomen voor het toekomstig beleid.

De bedoeling is om een duurzame oplossing te bieden, en geen tijdelijke.

Mijnheer Penris, u refereert aan de recente overname van de schulden van de OCMW-ziekenhuizen door de stad Antwerpen. De grootte van het probleem, de hoge intrestlast en de noodzaak aan een structurele oplossing maken dat ik dit probleem niet kan doorschuiven. Na overleg met het stadsbestuur heb ik een positieve principesbeslissing genomen.

Artikel 106 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW's en artikel 109 van de wet van 7 augustus 1987 op de ziekenhuizen bepalen dat de tekorten van het OCMW en de tekorten van de ziekenhuizen door de gemeente moeten worden gedragen. Het feit dat de OCMW-ziekenhuizen in het verleden een hoge schuldenberg hebben opgebouwd is in belangrijke mate het gevolg van het zeer laattijdig vaststellen van de tekorten van de ziekenhuizen. Hierdoor moeten de ziekenhuizen schulden aangaan om de dagelijkse werking te kunnen verzekeren. Ten gevolge van de toenemende omvang van de rentelasten op die schulden, neemt het bedrag van de uitstaande schulden in een aantal gevallen dermate onrustwekkende vormen aan, dat dit de normale werking van de overheidssdienstverlening en van het OCMW in het gedrang dreigt te brengen. Deze juridische en maatschappelijke overweging hebben me tot die beslissing gebracht.

Het gestructureerd overnemen van de schulden van de ziekenhuizen, gekoppeld aan maatregelen in verband met het beheer, kan dan ook worden beschouwd als een operatie die strookt met een oordeelkundig financieel beheer. Ik hoop dat de toekomst me gelijk geeft.

Voor wat de te betalen intrestvergoeding betreft, is een langlopende lening goedkoper. Die biedt immers meer zekerheid dan kaskredieten en thesauriebewijzen. Daar de gemeente in ieder geval toch de tekorten van het OCMW en de ziekenhuizen moet dragen, is het verdedigbaar dat niet de ziekenhuizen of het OCMW, maar wel de gemeente de lening voor het financieren van de schulden uit het verleden aangaat. Een absolute voorwaarde daarbij is dat de stad en het OCMW een protocol afsluiten waarin het OCMW zich ertoe verbindt geen nieuwe schuld te laten ontstaan. Soms kan een protocol het onvermijdbare toch tegenhouden. U begrijpt deze veeleer filosofische beschouwing wel.

Van Grembergen

Er is geen specifieke wetgeving die de manier regelt waarop schulden kunnen worden overgenomen. De wetgever gaat er immers vanuit dat de ziekenhuizen geen schulden opbouwen, omdat de tekorten van het OCMW en de ziekenhuizen door de gemeente worden gedragen. Dat is een vreemde situatie omdat iemand schulden maakt en iemand anders die vervolgens betaalt.

In het geval van Antwerpen neemt het stadsbestuur zich voor de consolidatie van de thesaurietekorten te verwerken in een langlopende schuld en die te integreren in de huidige saneringslening. Ik heb hierover nog geen uitspraak gedaan. Het college van burgemeester en schepenen kreeg van de gemeenteraad de machtiging om hierover te onderhandelen en die onderhandelingen werden ondertussen gevoerd. Ik wens hierover echter nog geen definitief standpunt in te nemen.

Principieel ben ik de mening toegedaan dat voor de lening met betrekking tot de thesaurietekorten van de ziekenhuizen een afzonderlijk contract te verkiezen is. Dat afzonderlijk contract wordt in Antwerpen echter niet als dusdanig geconcipeerd. Het wordt opgenomen in het geheel. Dat moet mogelijk zijn. Ik kan immers begrijpen dat op basis van de onderhandelingen met banken het eindresultaat een algemeen gegeven wordt. Ik moet dan bekijken hoeveel geld Antwerpen op tafel moet leggen om die schuld van jaren weg te werken. Ik moet ook op een ernstige manier nagaan wat voordelig is en wat niet.

De gewestwaarborg die aan de stad Antwerpen werd toegekend, geldt uitsluitend voor de lopende saneringslening. Het is de bevoegdheid en de verantwoordelijkheid van minister Van Mechelen om het dossier over een mogelijke gewestwaarborg voor te bereiden.

Voor het toekennen van een waarborg moet er in het decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap, een machtiging worden verleend. Dit dateert nog van voorhistorische tijden. Ik verwijs hierbij naar de vroegere situatie in Luik, Brussel, Charleroi en Antwerpen.

Dat is alleen mogelijk indien kan worden aangetoond dat hierdoor betere contractuele voorwaarden kunnen worden verkregen. Het krijgen van een waarborg is hierbij steeds afhankelijk van een voorafgaande goedkeuring door de Vlaamse regering. De regering stelt de regels inzake het verlenen van de waarborg vast. Het verlenen van de ge-

westwaarborg moet bijgevolg worden goedgekeurd door de Vlaamse regering. Ze zal de aanvragen voor gewestwaarborg geval per geval beoordelen, op voorwaarde dat daarvoor een decretale machtiging voorhanden is.

Mevrouw De Maght, de federale overheid moet een afrekening maken. Het klopt dat dit slechts tot in 1997 is gebeurd. Daarom heeft de Vlaamse overheid in haar jaarlijkse begrotingsonderrichtingen aan de gemeenten de toelating gegeven om 90 procent van het te verwachten tekort van het OCMW-ziekenhuis in de gemeentebegroting in te schrijven.

Ook dit is een pragmatische oplossing. Het is vergelijkbaar met de Eliagelden die we verwachten. Het is ook een systeem om, rekening houdend met de federale verantwoordelijkheden, toch te trachten de gemeenten bestuurbaar te houden, regels aan te bieden en de politieke discussie met de federale overheid te voeren. Veel van die bevoegdheden zouden moeten worden overgeheveld. Die overweging zullen we mogelijk over enkele maanden hard kunnen maken.

De voorzitter : De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw omstandig en niet gemakkelijk antwoord. We zullen het bestuderen. Ik heb de indruk dat u politiek mild en soepel bent voor het Antwerps stadsbestuur, in elk geval wat deze operatie betreft. Ondertussen werd een overeenkomst bereikt met Dexia voor een lening aan een – voordelige – rentevoet van 4,96 procent. Alleen is niet duidelijk of de bank een gewestwaarborg heeft gevraagd. Ik zal mijn licht daarover opsteken en uw collega interpellieren.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer Penris, dit heeft niets te maken met soepelheid. U weet dat er op een bepaald moment zelfs werd gesuggereerd om met de OCMW-ziekenhuizen van Antwerpen hetzelfde te doen als met de rioleringen. Ik heb dat toen afgeblokt. Ik heb enkel toelating gegeven om internationale overeenkomsten af te sluiten inzake rioleringen.

In deze zaak heb ik me echter niet soepel opgesteld. Het probleem is gigantisch. Ik heb mijn verantwoordelijkheid genomen om de werking van het OCMW-ziekenhuis te garanderen. Mocht die in gevaar komen, dan zouden in eerste instantie de zwaksten in onze maatschappij worden getroffen. Noch de leden van het parlement, noch de overheid hebben die bedoeling.

De voorzitter : Het incident is gesloten

– *De heer Jan Penris treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer Erik Matthijs tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de verdeling van Eliagelden

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Matthijs tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, over de verdeling van Eliagelden.

De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, hoewel de vraag een hele tijd geleden werd ingediend, is ze nog even actueel.

Een week geleden schreef de heer Jacobs in Het Belang van Limburg onder de titel 'Vlaanderen betaalt en België incasseert' : 'Heeft Vlaanderen genoeg carrure om de federale regering te dwingen om haar belofte te houden ? Die vraag van de voorzitter van de VVSG, burgemeester Gabriëls, is allesbehalve retorisch en uitermate dringend. Door de liberalisering van de energiemarkt derven de Vlaamse gemeenten immers 230 à 300 miljoen euro aan inkomsten. Compensaties zijn voorzien in de federale programmawet en, meestal, al ingeschreven in de Vlaamse gemeentebegrotingen. Maar terwijl de oplossing strandt op technische problemen, tikt de klok. Over een kleine maand wordt immers het federale parlement ontbonden. Met die federale belofte in het achterhoofd heeft de Vlaamse Binnenlandminister begin december de Vlaamse gemeenten de toestemming gegeven om die beloofde compensaties al op te nemen in de gemeentebegroting. Maar die Eliataks raakt maar niet in een KB gegoten. Er moet immers nog bekeken worden welke de distributienettarieven zijn – de bedragen die de netbeheerders mogen aanrekenen aan de stroomleveranciers. En die beslissing moet komen van de federale reguleringsinstanties.'

Ondertussen werd ook in de Kamer over dit probleem gesproken. Uit het antwoord van staatssecretaris voor Energie, de heer Deleuze, kunnen we afleiden dat er voor 8 april 2003 geen beslissing

meer zal worden genomen over de compensatie van het dividendenverlies van de gemeenten.

Mijnheer de minister, we hebben het op 11 februari 2003 in deze commissie al gehad over dit onderwerp. In uw antwoord hebt u uw bezorgdheid bevestigd over het uitblijven van concrete maatregelen om het verlies aan inkomsten voor gemeenten dat door de liberalisering van de energiesector wordt veroorzaakt, te compenseren. U hebt ook gezegd dat u aan staatssecretaris Deleuze een brief hebt geschreven om dit punt op 24 januari 2004 op het Overlegcomité met de gemeenschappen en gewesten enerzijds en de federale overheid anderzijds te agenderen. Dat is natuurlijk al een tijdje geleden. Het onderwerp werd tijdens die vergadering niet behandeld vanwege de problematiek van de nachtvluchten rond Brussel. Het werd verdaagd tot 14 februari 2003. Toen werd de zaak waarschijnlijk wel besproken.

Mijnheer de minister, zullen de gemeenten die beloofde 'volledige' compensatie krijgen voor de daling van de dividenden in de energiesector ? In de Financieel-Economische Tijd stond dat er weinig of geen notulen van de vergadering van het Overlegcomité worden goedgekeurd. Achteraf is er steeds discussie. Vooral de Waalse minister-president laat zich hierin niet onbetuigd. Komen die Beaulieugelden nu naar Vlaanderen ? Ook inzake de niet-af-trekbaarheid van de milieuheffingen heeft Vlaanderen in het zand gebeten. De problematiek betreffende Aquafin blijft aanslepen. Hoe valt het te verklaren dat de notulen dode letter blijven ?

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de bezorgdheid die de heer Matthijs naar voren heeft gebracht, leeft in alle gemeenten en steden van het land. De programmawet, die kort voor Nieuwjaar in het federaal parlement werd goedgekeurd, was duidelijk. De verklaring van premier Verhofstadt was nog duidelijker. Het nettoverlies aan dividenden voor de steden en gemeenten zal volledig worden gecompenseerd. Hij heeft er zelfs aan toegevoegd dat het in de eerste maanden van 2003 in orde zou komen. Het is nu maart, binnenkort wordt de Kamer ontbonden en er komt niets van in huis, integendeel. Door de vrijmaking van de elektriciteitsmarkt op 1 juli 2003, zullen de steden en gemeenten de volle waarheid ontdekken. Ze zullen niet alleen geen compensatie krijgen voor de dividenden, ze zullen in het kader van de liberalisering van de elektriciteitsmarkt, waarbij een formidabele daling van de verbruikersprijzen werd voorgespie-

De Roo

geld, uit de boot vallen. Ze zullen meer betalen voor elektriciteit en gas. Vanaf 1 juli 2003 zullen de steden en gemeenten niet meer aan de voordelige tarieven van de intercommunales openbare verlichting kunnen kopen, maar aan de vrijemarkttarieven, die hoger zullen zijn dan verwacht.

De verplichting om voor een bepaalde datum aan 70 percent van de aandelen te komen, stelt de steden en gemeenten voor enorme opgaven. Ze zullen niet aan voldoende groene-stroomcertificaten geraken, omdat geen enkele intercommunale de norm kan bereiken. Dat zal de steden en gemeenten opnieuw zuur opbreken.

Vlaanderen liberaliseert veel te snel. Wallonië en Brussel hebben dat wat rustiger aan gedaan. Wallonië liberaliseert pas vanaf 2007. Ondertussen blijven de dividenden onaangetaast. De nadelen zijn volledig voor de Vlaamse steden en gemeenten. Men beseft dat nog niet voldoende. Het probleem is financieel zwaarder dan na de politiehervorming, die eveneens door de strot van de steden en gemeenten is geduwd door de federale overheid. Vele gemeenten hebben zich daardoor verplicht gezien om hun belastingen te verhogen. Door heel deze zaak zal dezelfde operatie twee of drie keer moeten worden overgedaan.

Ik verwacht van de minister van Binnenlandse Aangelegenheden dezelfde taal die hij altijd heeft gesproken. De Vlaamse regering zou zich harder moeten opstellen, want de steden en gemeenten gaan er onderdoor. Ze zullen niet anders kunnen dan te verzaken aan genomen verplichtingen. De lichtgelovigheid zal ons zuur opbreken. We hebben de Vlaamse regering geloofd die zei dat alles in orde komt. We hebben de premier geloofd die zei dat het nettoverlies aan dividenden volledig zou worden gecompenseerd, en dat hij dat in de programmawet zou inschrijven. Maar er komt geen uitvoeringsbesluit. Er zal dus niets van in huis komen. We zijn veel te lichtgelovig geweest ten aanzien van verklaringen van regeringsleiders of ministers.

De voorzitter : De heer De Smet heeft het woord.

De heer Bart De Smet : De voorbije maanden heeft onze fractie het dossier van de Eliacompensaties nauwgezet opgevolgd. De heer Matthijs zegt dat het nu of nooit is. Mijnheer de minister, ik hoop dat u nu met positief nieuws komt. U hebt ooit gezegd dat het toch niet denkbaar is dat men een der-

gelijk engagement niet zou uitvoeren. Ik hoop dat dat zo blijft.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, toen de federale premier bij de bespreking van de programmawet namens de regering in het parlement verklaarde dat er geen verlies zou zijn voor de gemeenten, dan was dat een politiek belangrijke verklaring. Het was niet alleen een verklaring, het werd in de programmawet opgenomen, weliswaar zonder uitvoeringsbesluit. Het Vlaams Parlement heeft me steeds opgeroepen om de steden en gemeenten te verdedigen. Ik vind dat ik dat in alle ernst moet doen.

Omdat dit een federale verklaring was in het federaal parlement, heb ik vanuit de Vlaamse regering gevraagd dat dit engagement zou worden overgemaakt aan de Vlaamse regering. Er bestaat een geschreven verklaring van de heer Verhofstadt die dit honoreerde. Ik heb u daarvan in kennis gesteld.

Ik heb aan staatssecretaris Deleuze gevraagd om daar werk van te maken. Bovendien heb ik hem in het Overlegcomité daarover aangesproken. Minister-president Dewael, minister Stevaert en ikzelf hebben aangedrongen op spoed in die zaak. Mijnheer Matthijs, u verwijst naar de notulen. De notulen worden gemaakt, maar ze worden op het volgende overleg niet altijd goedgekeurd. Van de vier voorbije vergaderingen van het Overlegcomité zijn de notulen trouwens nog niet definitief goedgekeurd. Een van de oorzaken daarvan is dat het overleg over de nachtvluchten een akkoord heeft opgeleverd dat nu door minister Durant opnieuw op de helling wordt gezet. Dat zal worden genutuleerd met een goedkeuring van notulering, maar die goedkeuring komt er maar niet. Er ontstaat op die manier een domino-effect waardoor verschillende opeenvolgende notulen niet worden goedgekeurd. Deze situatie is angstaanjagend en getuigt niet van goed bestuur. Minister Durant alleen is de oorzaak van deze problemen. Dit alles doet echter geen afbreuk aan het feit dat in verband met de Eliagelden een andere federale minister of staatssecretaris verantwoordelijk is voor de uitvoering.

Mijn antwoord is een politiek antwoord. Het zou van een ongelooflijke breuk getuigen tussen het federale, het gewestelijke en het gemeentelijke bestuursniveau in België, mocht het ene bestuursniveau het andere kunnen bedriegen. In een normale democratie is de uitgangspositie altijd positief. Vermits ik denk dat dit niet zo is in een situatie van be-

Van Grembergen

drog, ga ik ervan uit dat het ons zal lukken een doorbraak te realiseren.

Is de ultieme datum 4 of 5 april 2003 of valt de ultieme datum na 18 mei 2003 ? Ik weet alleszins zeker dat geen enkele Vlaamse partij na 18 mei 2003 een regeerakkoord kan sluiten als het probleem met de Eliagelden niet wordt opgelost en getrancheerd. In het andere geval zou dat betekenen dat partijen die na 18 mei 2003 in de federale politiek hun verantwoordelijkheid opnemen, de gemeenten in een onhoudbare positie brengen als een gevolg van het subsidiariteitsbeginsel dat in onze staat altijd met woorden en daden wordt gehuldigd.

Op een bepaald ogenblik in het verleden zijn grote steden ook al in een onhoudbare positie terechtgekomen. Ik denk dan onder andere aan Brussel, Charleroi en Luik. Er zijn toen ook onrechtmatigheden gebeurd. Andere steden hadden toen eveneens problemen, maar er is toen alleen een oplossing gezocht voor de kolossen en niet voor de algemene problematiek. Dat had te maken met de snelheid waarmee er een oplossing moest komen.

Veel zal nu afhangen van de politieke druk. In het oude Rome werd voortdurend gezegd dat Carthago moest worden vernietigd. Aan mij mag u ook voortdurend vragen hoe het zit. Deze kwestie moet immers in orde komen. De federale overheid kan een essentiële rol spelen in de oplossing. Ik denk immers niet dat de communalisten alleen maar in het Vlaams Parlement zitten. Er zitten in de Kamer

ook volksvertegenwoordigers die de gemeentelijke democratie op een democratische manier dragen. Als we door omstandigheden na de verkiezingen van 18 mei 2003 mee verantwoordelijkheid moeten opnemen, zal dat alleszins een eis van ons zijn die moet worden ingewilligd. Ik hoop dat anderen hetzelfde standpunt zullen innemen.

Deze kwestie overstijgt het zuiver gemeentelijke belang en heeft te maken met het maken van correcte afspraken tussen verschillende bestuursniveaus. Bij het eerstkomende overleg tussen de federale regering en de gewestregeringen zal de problematiek opnieuw op de agenda staan. Ik zal u op de hoogte houden.

De voorzitter : De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik denk dat u ons gevoel deelt. Ondanks de garanties van de programmawet en ondanks de formele mondelinge en schriftelijke beloftes van premier Verhofstadt, worden we aan het lijntje gehouden. De verkiezingen naderen en er heerst een beetje de mentaliteit dat de kwestie daarna wel zal worden geregeld. Ik denk echter dat iedereen in dit parlement u 100 percent zal steunen in uw pogingen om deze kwestie zo snel mogelijk geregeld te krijgen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 14.52 uur.*
